

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရှင်မြတ်နိုး

ချစ်သူခြေမှတို့ကြွေမယ်

နိဒါန်း ၂၀၁၀

အခန်း (၁)

နွေဂိမှာ န်...

အမြန် လာခဲ့ပါ။ သမီးအဖေရဲ့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေ မကောင်းဘူး။ သမီး ဘယ်အချိန် အထိ ပုန်းရှောင်နေဦးမလဲ။ အခုဆိုရင် ဟိုသားအမိ နှစ်ယောက်က အိမ်ကြီးသခင်တွေ ဖြစ်နေကြပြီ။ ဒီလိုပဲ အရှုံးပေးပြီး နေတော့မလို့ လား ဂိမှာ န်။ ညည်း အဖေကို စိတ်ဆိုးလို့ ပစ်ထားပေမဲ့ နေမကောင်း ဘူး ဆိုတော့လည်း အန်တီဝင့် မနေနိုင်ပါဘူးအေ။ သွားပြီးကြည့်တာ စိတ်တောင် မကောင်းဘူး ဂိမှာ န်။ သမီးအဖေက တော်တော် အသည်းအသန် ဖြစ်နေတာပဲအေ။ ပြန်လာခဲ့ နွေဂိမှာ န်။ သမီး အမြန် ပြန်လာခဲ့။ သမီးအဖေ အနားမှာ သမီး ရှိနေဖို့ လိုအပ်နေပြီ။

နားစည်ထဲ ပြန်ကြားယောင်မိနေတဲ့ အန်တီလေးဝင့်ရဲ့ မှာ ကြားသံတွေက နွေဂိမှာ န်အတွက် တော့ သွေးပျက် တုန်လှုပ် ချောက်ချားစရာတွေချည်းပါပဲ။ ကြားရတဲ့ အကြောင်းအရာတွေက ယုံပင် မယုံချင်စရာပါ။

ဖေဖေကျန်းမာရေး အခြေအနေ အတော်ဆိုးနေတာ တဲ့ လေ။

ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။

ဖေဖေနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ပြီး ရင်ထဲ နာကျင်ရလွန်းလို့ အိမ်ကနေ ရှောင်

ထွက်ခဲ့တာ နှစ်လကျော် သုံးလစွန်းစွန်းလေးပဲ ရှိသေးတယ်။ အချိန်အတိုင်းအတာ သုံးလလောက်အတွင်းမှာ ဖေဖေ အခုလို ဖြစ်ရတာ တကယ့် သွေးရိုးသားရိုးမှ ဟုတ်ပါလေစ။

ကျန်းမာရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ တစ်ခါတစ်ရံ ဖျားနာတတ်တာက လွဲပြီး ရောဂါဝေဒနာ ကြီးကြီး မားမား မရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ဖေဖေက အိပ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းလဲနေရပြီ ဆိုတာ အံ့ဩတုန်လှုပ် ချောက်ချားစရာပဲ မဟုတ်ပါလား။

ဒေါ်နှင်းဧကရီ။

ဒါတွေဟာ ရှင်ကြီးရဲ့ စနက်ပဲ မဟုတ်လား။

ရှင် တမင် ဒက်ဒီ အခုလိုဖြစ်အောင် လုပ်တာမဟုတ်လား ဒေါ်နှင်းဧကရီ။ ဒါမှ ဒက်ဒီစည်းစိမ် တွေအားလုံး ရှင် အပိုင်စီးလို့ ရမှာ ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ရှင် ကြံစည်ပစ်လိုက်တာ မဟုတ်လား။ ကျွန်မ သိတယ် ဒေါ်နှင်းဧကရီ။ ရှင် တမင် လုပ်ကြံခဲ့တာကိုလေ။ နွေဂိမှာ န် မျက်ဝန်းလေးတွေက တစ်စထက်တစ်စ ပို၍ စိမ်းတောက်လာ၏။ တင်းမာ ခက်ထန်မှုတွေက မျက်ဝန်း လှလှလေးထက်မှာ ပြည့်နှက်နေ ခဲ့သည် ။

တွေးမိတိုင်း သူမရင်တစ်ခုလုံး ပူလောင်မြိုက်ကာ ဒေါသမီးလျှံများသာ ဟု န်းဟု န်းတောက် နေခဲ့၏။ ဒီနေ့လို နေ့ရက်မျိုး ရောက်ရှိလာလိမ့်မည် ဆိုတာ သူမ ထင်ပင် မထင်ထားခဲ့။ ကားလေးကို ရန်ကုန်မြေရောက်အောင် အမြန်နှုန်းနှင့် မောင်းနှင်နေမိသည် ။ အိမ်ကို အမြန် ရောက်ချင်နေပြီလေ။ ဖေဖေကို သူမ တွေ့မြင်ချင်ပြီလေ။

ပြီးတော့...

ဖေဖေရဲ့ နောက်မိန်းမဖြစ်တဲ့ ဒေါ်နှင်းဧကရီနဲ့ သူ့သမီး နှင်းဖွေး

လေး။ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပေမဲ့ ဒီမျက်နှာတွေကို အခု မမြင်မတွေ့ချင်လို့ မရအောင် ကြည့်ရတော့မယ်။ မေမေဆုံးပြီး ဘယ်လောက်မှ မရှိသေး၊ ဖေဖေက သူ့ရဲ့ နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ သမီးကို ဒီတိုက်ကြီးထဲ ခေါ်လာ တော့မယ် ဆိုတဲ့ အသိပေးစကားကြောင့် နွေဂိမှာ နံရင်ထဲ ဝမ်းနည်း နာ ကျင်မှုတွေကြောင့် ခါးသီးသွားရသည် ။

ဖေဖေမျက်နှာကို အံ့ဩသလို ခပ်စိုက်စိုက် ကြည့်ပြီး ခေါင်းကို တ အား ခါယမ်းမိသည် ။ ဖေဖေက သူ့အမှားကို နားလည်ပေးဖို့ တောင်းပ န်နေပေမဲ့ ဖေဖေစကားတွေက သူမနားထဲ တိုးမဝင် တော့။ ကျန်းမာ ရေး မကောင်းတဲ့ မေမေရဲ့ နောက်ကွယ်က ဖောက်ပြန်မှု။

ကြည့်စမ်း...

နောက်မိန်းမက မွေးတဲ့ သမီးကတောင် ကိုးတန်းကျောင်းသူပင် ဖြစ် နေပြီတဲ့ ။ ဒီအချိန်ထိ ဘာအသံမှ မထွက်အောင် သိုဝှက်ထားတာ ယုံပင် မယုံနိုင်စရာ။ ရက်စက်လိုက်တာ။ နွေဂိမှာ နံ ဝမ်းနည်း အားငယ်နေရ တဲ့ အချိန်မှာ ဖေဖေဆီက တောင်းဆိုလာမှုကို လက်ခံနိုင်စရာ လုံးဝမရှိ ချေ။ တစ်အိမ်တည်းမှာ နောက်မိန်းမ နှင်းဧကရီကိုရော သူ့သမီးကိုရော ခေါ်ထားတော့မယ် ဆိုတဲ့ အသိပေး မှုက နွေဂိမှာ နံရဲ့ ခံစားချက်ကို အ လေးမထားတော့ဘူး ဆိုတဲ့ စိမ်းကားမှုပါပဲ။

သူတို့ ကို ခေါ်ထားရင် ဒီတိုက်ကြီးမှာ နွေဂိမှာ နံ မနေတော့ဘူး ဆို တာတောင် ဖေဖေက သူ့ကို စိတ်ဆိုးသေးသည် ။ ဒါဟာ နွေဂိမှာ နံက သက်သက်မဲ့ ဖေဖေကို အကျပ်ရိုက်အောင် လုပ်တာတဲ့ လေ။ ဖေဖေကို နားလည်မှု မပေးဘူးဆိုတဲ့ စွပ်စွဲချက်က နွေဂိမှာ နံရင်ကို ပြေးဝင်လာ တဲ့ ပြင်းရှုတဲ့ လက်သီး ချက် တစ်ခုလိုပါပဲ။ သူမ ဘယ်လောက်ပဲ ငြင်းငြ င်း ဖေဖေဘက်က အလျှော့မပေးခဲ့ချေ။

နောက်ဆုံးတော့ ဖေဖေရဲ့ စီမံမှုကို ဒဏ်မခံနိုင်လို့ ရှောင်ထွက်ခဲ့ရသူက နွေဂိမှာ န်ပါပဲ။ နွေဂိမှာ န် သိပ်ချစ်တဲ့ မေမေ့ကို ဆုံးရှုံးရလို့ သောကတွေ ဝေနေရတဲ့ အထိ ဖေဖေရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ တရားကိုပါ လက်လွှတ်ပေးရတော့မယ် ဆိုတဲ့ အသိကြောင့် လူ့လောကကြီးထဲတွင် အသက်ရှင်သန် ချင်စိတ်ပင် မရှိတော့ချေ။

အန်တီလေးဝင့်ကလည်း အတိုက်အခံလုပ်ကာ နွေဂိမှာ န်ဘက်က ရပ်တည်ခဲ့သည်။ ဒီတော့ ဖေဖေနဲ့ အန်တီလေးဝင့်လည်း ရန်သူဖြစ်ပြီပေါ့။ မိသားစုအရေး ဝင်မပါနဲ့ ဆိုသည့် ပြင်းထန်သော ကန့်သတ်မှုနှင့်အတူ သူစိမ်းဆန်စွာပင် ညီမဖြစ်သူကို နှင်ထုတ်သည် အထိ ဖေဖေစိတ်တွေ အေးစက် စိမ်းကားသွားခဲ့သည်။

အတွေးစိတ်တွေက လွန်ခဲ့သော သုံးလတာ အချိန်အတိုင်းအတာ တစ်ခုဆီ ရောက်နေခဲ့သည်။ အပြင်မှာ တော့ မိုးတွေက သဲသဲမဲမဲ ရွာချနေဆဲပင်။ မိုးသည်းထဲ ကားမီးရောင်ကို အားကိုးပြုကာ ကြိုးစား မောင်းနေမိ၏။

ထိုစဉ် ကားရှေ့ ရုတ်တရက် ဖြတ်လာသော အရိပ်တစ်ခု။

“ဟယ်”

“ဝုန်း”

“ဒုန်း”

“ကျီ”

တစ်စုံတစ်ခုကို ဝင်တိုက်လိုက်မိပြီ ဆိုသည့် အသံနှင့်အတူ သူမ ခြေထောက်လေးက ကား ဘရိတ်ဆီ ဆတ်ခနဲ ရောက်သွားကာ အားကုန် ဖိနင်းလိုက်သည်။

ဘုရား... ဘုရား...။

သေသွားပြီလား။

လူရိပ်တစ်ခု လမ်းကို ဖြတ်ကူးတာ သူမ တွေ့လိုက်သော်လည်း အတွေးတွေနဲ့ မောင်းနှင် လာတဲ့ နွေဂိမှာ နံ ဘယ်လိုမှ ရှောင်လို့ မတတ်သာခဲ့ချေ။

ကြောက်စိတ်ကြောင့် အသားလေးတွေက တဆတ်ဆတ် တုန်သည် အထိ ဖြစ်နေခဲ့ရပြီ။ အောက်ကို ဆင်းမကြည့်ရဲဘဲ ကားစတီယာရင်ကို ကိုင်ကာ မျက်လုံး စုံမှိတ် ငြိမ်သက်နေမိသည် ။

ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ။

နွေဂိမှာ နံ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

မိုးကလည်း အပြင်မှာ သဲသဲမဲမဲ ရွာနေဆဲပါ။

ထွက်ပြေးသွားရင် ကောင်းမလား။

ကားက ရှင်းသည့်အပြင် မိုးရွာနေတာကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးလည်း မှောင်မိုက် နေသည် ။

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို သေချာအောင် ချနေမိ၏။

သူမရဲ့ အမှားအယွင်းကြောင့် ဆုံးရှုံးရမယ့် တစ်ဖက်သားရဲ့ အသက် အန္တရာယ်။ တကယ်လို့ မသေသေးဘူး ဆိုရင်ရော ဒီအတိုင်း ပစ်ထားခဲ့လို့ ကောင်းပါ့မလား။ ပြီးတော့ ကျန်းမာရေး မကောင်းတဲ့ ဝေဒနာကြောင့် အိပ်ရာထက်မှာ လဲနေသည့် ဖေဖေရဲ့ ပုံစံလေ။ ဒေါ်နှင်းဧကရီရဲ့ ပယောဂ ကြောင့် သူမတောင် ဒီလောက် ဒေါသပေါက်ကွဲပြီး ခံစားနေရတာ။

အခု သူမရဲ့ ပယောဂကြောင့် နစ်နာ ဆုံးရှုံးရတော့မည့် တစ်ဖက်
သား မိသားစုဝင်တွေရဲ့ ခံစားချက်။

မဖြစ်ဘူး။ ဒီအတိုင်း ပစ်ထားခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူး။ နွေဂိမှာ န် ဆင်းကြည့်
မှ ဖြစ်မယ်။ ကိုယ်ချင်း မစာတဲ့ အတ္တစိတ်တွေကို စွန့်လွှတ်ပစ်လိုက်သ
ည် ။ ကားထဲတွင် အမြဲ ဆောင်ထားလေ့ရှိသော လက်နှိပ် ဓါတ်မီးကို ယူ
လိုက်ပြီး ထီးကို လှမ်းဆွဲကာ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ဆင်းလိုက်သည် ။

ကြမ်းရှသော လေအပွေ့နှင့်အတူ မိုးစက်များက သူမခန္ဓာကိုယ်လေး
အား လာရောက် ထိတွေ့၏။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ခန္ဓာကိုယ် အောက်ပို
င်းလေး မိုးရေတို့ စိုစွတ်သွားကြသည် ။

လက်နှိပ်ဓါတ်မီးအား ထိုးပြီး သူမကားနှင့် ပွတ်တိုက်မိသောလူဆီ
သွားမိ၏။

အို...။

နွေဂိမှာ န် နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ ဝိုင်းဟသွားရသည် ။ ကားနှင့် ပွ
တ်တိုက်မိသည့် အရှိန်နှင့် လဲနေသောလူက အားကလေးတင်းကာ ထ
ထိုင်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလေ။

သူမ ဖျပ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားရ၏။

သူ မသေဘူးပေါ့။

လှိုက်ခနဲ ခုန်တက်သွားသော ရင်နှင့်အတူ ထိုနေရာလေးဆီ နွေဂိမှာ
န် ခြေလှမ်းလေးတွေ အပြေးတစ်ပိုင်း ရောက်သွားရသည် ။ သူမ တိုက်မိ
တဲ့ သူကို လက်နှိပ်ဓါတ်မီးရောင်နှင့် ထိုးကြည့်လိုက် တော့ ကောင်လေး
တစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ဆယ့်ခြောက်နှစ် ဆယ့်
ခုနစ်နှစ် သာသာ ရှိသော ကောင်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည် ။

“မောင်... မောင်လေး”

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်”

ကောင်လေးရဲ့ လက်မောင်းလေးကို ဖေးကူတွဲ ထူမရင်း ထီးလေးကို လည်း ထိုကောင်လေး ဘက် စောင်းငဲ့ကာ မိုးကာပေးမိသည်။ ။

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်... တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်... ကျွန်တော် လွတ်မယ်ထင်ပြီး ကားလမ်း ဖြတ်ကူးလိုက်တာ”

ဟယ်...။

တိုက်မိတဲ့ သူက မတောင်းပန်ရဘဲ အတိုက်ခံရသူက အားနာပါးနာ နဲ့ တောင်းပန်နေတာလေ။

“မဟုတ်တာပဲ။ မမကို တောင်းပန်ဖို့ မလိုပါဘူး။ မမကသာ တောင်းပန်ရမှာ ပါကွယ်။ ကားကို အာရုံမစိုက်ဘဲ သတိလက်လွတ် မောင်းခဲ့မိတဲ့ အမှားပါ။ ကြည့်စမ်း မင်း... မင်းမျက်နှာမှာ သွေးတွေနဲ့ ”

“ဗျာ”

“မင်းခေါင်းကနေ စီးကျလာတာ ဖြစ်မယ်။ ထ... ထ... ဆေးခန်းသွားရအောင် မောင်လေး။ မမ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

ပစ်လဲသွားသော အရှိန်ကြောင့် ခေါင်းနှင့် ကတ္တရာလမ်းဆောင့်မိသွားကာ ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာ ရသွားဟန်ရှိသည်။ ။ သွေးတွေက မိုးရေနှင့်ထိပြီး မျက်နှာပြင်မှ တစ်ဆင့် အင်္ကျီပေါ် တလိမ့်လိမ့် စီးကျ နေတာလေ။

“ထလေ... မောင်လေး”

“ဗျာ... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

ကောင်လေးက ဒီတော့မှ မျက်နှာပေါ်က မိုးရေကို လက်ကလေးနှင့် သပ်ပြီး သူမ မိုးထားသော ဓါတ်မီးရောင်တွင် ကြည့်ပြီးမှ သူလည်း စိုးရိမ်သွားဟန်ရှိကာ ခေါင်းလေးညိတ်သည်။ ။

“လာ မောင်လေး... ကားပေါ် တက်ရအောင်”

ကောင်လေးက ကပျာကယာ ထတော့...

“အား”

“ဟင်... မင်း... မင်း ခြေထောက်လည်း ထိသွားတယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ထင်တယ် မမ။ ကျွန်တော့် ဘယ်ခြေဆစ်နားက တအား နာနေတယ်”

“ဒုက္ခပါပဲကွယ်။ မင်း တော်တော် ထိသွားတာပဲ။ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ။ မမ အမှား ပါကွယ်။ မမကြောင့် ဖြစ်တာပါ... အဟင့်... ဟင့်”

ဟောဗျာ။

ပြောလည်း ပြော အသံလေး တုန်ယင်ကာ ရှိုက်ငိုလိုက်တဲ့ မမလှလှကို ကြည့်ပြီး ကြောင်အအ လေး ဖြစ်သွားရသူက အနှိုင်းမဲ့ရယ်ပါ။

“မ... မငိုပါနဲ့ မမရာ။ ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ နည်းနည်းပါးပါးပဲ ထိခိုက်သွားတာပါ။ စိတ်မပူပါနဲ့”

“အေး... အေးပါကွယ်”

ဒီတော့မှ မမလှလှလေးက သူမအဖြစ်ကို ပြန်ပြီး သတိထားမိသွားသလိုနှင့် မျက်ရည်တွေကို မသုတ်ဘဲ ငိုမဲ့မဲ့ မျက်နှာလေးနှင့် ခေါင်းလေး ညိတ်ပြု၏။

“ထ... ထ မောင်လေး... မမကို အားပြုပြီး ထနော်”

ကောင်လေးကို ဖေးကူကာ ထရပ်နိုင်အောင် တွဲမပြီး ကားလေးဆီ သို့ ခက်ခက်ခဲခဲ လျှောက် ခဲ့ကြ၏။ ကားတံခါးလေးဖွင့်ကာ ကောင်လေး ကို ထိုင်ခိုင်းပြီး ကားမောင်းသမား ခုံဘက် သူမ အပြေးလေးသွားကာ ဝ င်ထိုင်လိုက်သည် ။

ပြီးနောက် နွေဂိမှာ န် ကားလေးကို နေရာလေးကနေ မောင်းထွက်ခဲ့ သည် ။

သူမ အာရုံထဲမှာ တော့ စိုးရိမ် ပူပန်မှုတွေက ရောယှက် ပြုတ်သိပ်နေ ဆဲ။ ကောင်လေးကို သနား သည့်စိတ်ကြောင့် ရင်တစ်ခုလုံး ပူလောင်နေ ရသည် ။

အပြင်မှာ တော့ မိုးက သဲကြီးမဲကြီး ရွာချနေဆဲပင်။

*

အခန်း (၂)

“ကျွန်တော် စက်ဘီးမှောက်လို့ ဒီအစ်မက ဆေးခန်း လိုက်ပို့ပေးတာ ပါ ဒေါက်တာ”

ကောင်လေးရဲ့ ပါးနပ်တဲ့ အဖြေကြောင့် နွေဂိမှာ န် ရင်တွေ အနည်းငယ် အေးဆေးသွားရ၏။ ယာဉ်တိုက်မှုဆို ဥပဒေအရ သူမ ပြဿနာ ဖြေရှင်းရမှာ မဟုတ်လား။ ဆရာဝန်ကလည်း ဒီလို အနေ အထားမျိုးကို သံသယ ဝင်မှာ ပဲလေ။

ဘာပဲပြောပြော ကောင်လေးက သူ့အပြစ်ဟု ပြောမှ စိတ်အေးချမ်းစွာပင် ဆေးကုသပေးတော့ ၏။ ခေါင်းက သိပ်မထိပါဘူး။ အပေါ်ယံ ရှပ်ပြီး ပေါက်ပြဲသွားရုံသာပါ။ ခြေဆစ်ကတော့ အရိုးအက်သွားတာတဲ့ ။ ကျောက်ပတ်တီး စည်းရ၏။ တခြား ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာတွေကို ဆေးထည့်ပြီး သောက်ဆေး ပါ တစ်ခါတည်း ပေးလိုက်၏။

ဆေးခန်းက အထွက်မှာ တော့ မိုးက စဲသွားသည် ။ ရာသီဥတု သိပ်ကြည်လင်တာ မဟုတ်သော် လည်း စောစောကလို အငြိုးတကြီး မိုးတွေ ရွာနေထက် စာလျှင်တော့ အတော်ကလေး သွားလာ လှုပ်ရှားလို့ ကောင်းတဲ့ အခြေအနေကလေးပါပဲ။

“ကဲ... မောင်လေး... ကားပေါ်တက်”

ကောင်လေးကိုတွဲကာ ကားပေါ်တင်ပြီး ဆေးခန်းရှေ့ကနေ ကားပြ

နံမောင်းထွက်ခဲ့လိုက်၏။ ပြီးနောက် မြို့တွင်းဘက်သို့ ကားကိုမောင်းကာ စတိုးဆိုင်တစ်ခုကို သူမ ရှာသည် ။ ကောင်လေး အဝတ် အစားတွေက မိုးရေကြောင့် ရွဲ့ရွဲ့စိုပြီး ကြွက်စုတ်ကလေး ရေမွန်းသည့် ပုံစံလေး ဖြစ်နေတာလေ။

စတိုးဆိုင်တွေတော့ ကောင်လေးကို ကားထဲမှာ ပဲ နေစေပြီး အဝတ်အစား ဆင်းဝယ်မိ၏။ အဆင်ပြေလောက်မည့် အဝတ်အစားအချို့ ဝယ်ပြီး ကားဆီ ပြန်သွားကာ...

“ရော့ မောင်လေး... ဒီအဝတ်အစားတွေ လဲဝတ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ကောင်လေးက ခေါင်းညိတ်ပြကာ သူမ စေခိုင်းသည့်အတိုင်း နာခံ၏။ သူမ ကမ်းပေးသော အဝတ်အစားထုပ်ကို လှမ်းယူသည် ။

“မမ”

“ဟေ”

“မမလည်း အဝတ်အစားတွေ လဲလိုက်ပါလား။ ရေစိုပြီး အအေးမိတော့မယ်”

သူမကို စိတ်ပူပြီး ပြောလာတဲ့ ကောင်လေးစကားကြောင့် ပြုံးမိသေးသည် ။

“လဲမှာ ပေါ့... ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီးဆီမှာ ခွင့်တောင်းပြီးပြီလေ။ မမက ကားထဲမှာ အဝတ် အစားတွေ ပါ လာပြီးသား ဆိုတော့ ယူသွားပြီး လဲရုံပဲ။ မင်းပဲ အဆင်ပြေအောင် အဝတ်အစားတွေ လဲလိုက် မောင်လေး”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ဒီတော့မှ စိတ်ချဟန်လေးနှင့် ကောင်လေးရဲ့ မျက်ဝန်း အကြည့် လေးတွေက ပြန်ရွှေ့သွား၏။ သေချာ ကြည့်တော့မှ ကောင်လေးရဲ့ မျက်နှာ ရှင်းရှင်းလေး အတော်လေး ဆွဲဆောင်မှုရှိကာ တည်ကြည် ခံ့ညားနေသည် ။ မျက်ခုံးထူထူ၊ မျက်လုံး စူးတောက်တောက်တွေက တကယ့်ကို ထူးခြား ကာ ဆွဲဆောင်မှု ရှိလွန်း၏။ နှာတံချွန်ချွန်၊ နှုတ်ခမ်း မထူမပါးနှင့် မျက်နှာအကျကအစ အပြစ်ပြော စရာ မလိုအောင် ယောက်ျားပီသလွန်းတဲ့ ကောင်လေးပဲ။

အသက်အရွယ်က ဆယ့်ခုနစ်နှစ်သာ ဆိုတယ် မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းနှင့် ခန္ဓာကိုယ် အချိုးကျမှုက မသိလျှင် ဒီလောက်ထိ ငယ်နုလိမ့်မည်ဟု ပင် မထင်ရချေ။ တကယ့် လူကြီးလေး တစ်ယောက်လိုပင် ဖြစ်နေသည် ။ မျက်နှာလေးကသာ တကယ့်ကို ငယ်နုနေတာပါ။

နွေဂိမှာ နံတစ်ယောက် သက်ပြင်းလေး ကျိတ်ရှိုက်ကာ ကားနောက်ဖုံးထဲမှာ အဝတ်အစား အိတ်ကို ဖွင့်ကာ ဝတ်စုံတစ်စုံ ထုတ်ယူပြီး စတိုးဆိုင်ရှိရာဆီ ပြန်သွားကာ သူမ အဝတ်အစားတွေကို လဲလိုက်သည် ။ အနွေးထည် မထူမပါးကို သူမ ဝတ်လိုက်တော့ ကောင်လေးမှာ လည်း အနွေးထည် မရှိတာ သတိထားမိရပြန်၏။

စတိုးဆိုင်က ဂျင်းအနွေးထည် တစ်ထည်ကို သူမ ထပ်ဝယ်မိပြန်သည် ။ မိုးမိပြီး နှုတ်ခမ်းလေး တွေက ပြာနှမ်းကာ ချမ်းနေတဲ့ ကောင်လေးရဲ့ ပုံစံလေးကို ပြန်မြင်ယောင်ပြီး အနွေးထည်ပေးဖို့ ကားဆီ ပြန်သွားလိုက်သည် ။

ကားနားရောက်တော့ ကောင်လေးလည်း အဝတ်အစားတွေ လဲပြီး နေတာ တွေ့ရ၏။

“ရော့... မောင်လေး... ဒီအနွေးထည်ပါ ဝတ်ထားလိုက်”

“ဟာဗျာ... ဘာလို့ ထပ်ဝပ်လာတာလဲ။ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး ကုန်တော့မှာ ပဲဗျာ။ ကျွန်တော့်အတွက် ဒီအင်္ကျီလောက်ဆိုရင်ပဲ ရနေပါပြီ”

“မဟုတ်တာကွယ်။ လက်ရှည်အင်္ကျီ ဆိုပေမဲ့ အသားက သိပ်မှ မထူတာ။ ဝတ်ထားလိုက်ပါ။ မင်း သိပ်ချမ်းနေပြီ”

ကောင်လေးက အားနာသော မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် သူမ ကမ်းပေးနေသော အနွေးထည်ကို လှမ်းယူကာ သူမ စိတ်ချမ်းသာအောင် ဝတ်တော့ ကျေနပ်စွာပင် သူမ ပြုံးလိုက်သည်။ ။

ပြီးနောက် ကားထဲပြန်ဝင်ထိုင်ကာ ကားစက်ကို နှိုးလိုက်သည်။ ။

“ကဲ ပြော... မင်းကို ဘယ်လိုက်ပို့ပေးရမလဲ”

“ဗျာ”

“ဗျာ”

“မင်းရဲ့ အိမ်လိပ်စာကို မေးတာ။ ခုလောက်ဆိုရင် မင်းရဲ့ မိဘတွေလည်း စိတ်ပူလောက် ရောပေါ့။ မမ ပြန်လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်”

“ဗျာ”

သူမ ပြောသမျှကို ကြောင်တောင်တောင်နှင့် လိုက်ဗျာနေသော ကောင်လေးကြောင့် နွေဂိမှာ နံရဲ့ လှပတဲ့ မျက်ခုံးလေးနှစ်ခု တွန့်ကျုံ့သွားရ၏။ ။

“မောင်လေး”

“ဗျာ”

“ဟောတော့... တဗျာဗျာနဲ့ မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ မင်း အိမ်ပြန်ရမ

ယ်လေ”

“ဟို... ဟို... ကျွန်တော့်မှာ အိမ်မှ မရှိတာ”

“ဗုဒ္ဓေါ”

“ဟို... ကျွန်တော်က နယ်ကနေလာတာ မမ။ ဒီမြို့က ဘုန်းကြီးကျောင်း ခဏတည်းပြီး အလုပ် ရှာနေတာ။ မရသေးတာနဲ့ လျှောက်သွားရင်း အခုလို ဖြစ်တာပဲလေ”

ဒုက္ခပဲ။ အဲဒါမှ တကယ့်ပြဿနာ ဖြစ်ပြီပေါ့။

မိသားစုတွေနှင့်ဆို ပြန်လိုက်ပို့ပေးပြီး ဆေးကုသစရိတ်လေး ပေးပြီး တောင်းပန်ဖို့ စဉ်းစား ထားတာ ခုတော့ တခြား နယ်အဝေးကနေ ဆင်းလာပြီး အလုပ်ရှာနေတဲ့ သူ ဆိုတော့ ခက်ပြီပေါ့။

သူမမှာ လည်း ရန်ကုန်ကိုပြန်ဖို့ က ရှိသေးသည် ။

“မင်းတည်းတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းပဲ ပို့ပေးရမလား မောင်လေး”

သူမအမေးကို မဖြေသေးဘဲ စဉ်းစားနေသလိုနှင့် အသာ ငြိမ်နေ၏။ ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ဟန်နှင့် သူမဘက်ကို လှည့်စောင်းကြည့်သည် ။

“မမက ဘယ်ကိုသွားမလို့ လဲဟင်”

“ရန်ကုန်”

“ရန်ကုန် ဟုတ်လား”

“အေး”

“ဒါဆို မမအတွက် အပန်းမကြီးလောက်ဘူး ဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း ရန်ကုန် လိုက်ခဲ့ပါရစေ”

“ဘယ်လို”

“ဟိုလေ... ဘာပဲပြောပြော ဒီနေရာမှာ ထက်စာရင် ရန်ကုန်က ကျွန်တော့်အတွက် အလုပ် အကိုင်ရဖို့ အဆင်ပြေမယ် ထင်မိလို့ ပါ မမ။ ရန်ကုန်ကျရင် အခုလိုပဲ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ခုမှာ ခဏ တည်းခိုပြီး အလုပ်အကိုင်လေး ထွက်ရှာမလား စိတ်ကူးမိလို့ ပါ။ နောက်ဆုံးဗျာ... ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ပဲ နေ စားပြီး လခနည်းနည်းရတဲ့ အလုပ်မျိုးဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ မမ လိုက်ခွင့်ပေးနိုင်မလားဟင်”

ကောင်လေးစကားကြောင့် နွေဂိမှာ န် နည်းနည်းတော့ တွေဝေသွားတာ အမှန်ပါပဲ။ ဘာပဲ ပြောပြော တစ်ယောက်တည်း သွားလာရတာ အကျင့်ဖြစ်နေသူတစ်ယောက် ဖြစ်သော သူမအတွက် ဒီကောင်လေး လိုက်ပါလာခြင်းက စိတ်ကို ရှုပ်ထွေးစေတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

သို့သော် မဖြစ်ဘူးလို့ ပြောရမှာ လည်း မပြောရက်ပြန်။

သူမရဲ့ ပယောဂကြောင့် ကောင်လေးက ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ဒုက္ခဖြစ်နေရတာ မဟုတ်လား။ ထားသွားပြန်လျှင်လည်း တာဝန်မသိရာ ရောက်ဦးမည်။

“မမ”

“ပြော”

“ကျွန်တော် လိမ်လိမ်မာမာ နေပါ့မယ်ဗျာ။ မမ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရပါဘူး။ ရန်ကုန်ရောက်ရင် ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါပြီ”

“မင်းက ဒဏ်ရာတွေနဲ့ လေ”

“အဲဒါ စိတ်ထဲ မထားပါနဲ့ ကျွန်တော်က တောသားပါ။ ဒီလောက်

လေးတော့ အကြမ်းခံနိုင် ပါတယ်။ ဖြစ်တုန်း ခဏပေါ့ဗျာ။ ပြီးရင် ဒါ
တွေက ပျောက်သွားမှာ ပါ။ အရေးကြီးတာက အခုလို အခွင့်အရေးလေး
ရတုန်း ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို ရောက်ရရင်ပဲ ရပါပြီ မမရယ်”

ကောင်လေးက ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာနေပြီမို့ နွေဂိမှာ နံလည်း ဘာမှ
မပြောချင်တော့ချေ။

“ကောင်းပြီလေ... လိုက်ခဲ့ပေါ့။ ဘာပဲပြောပြော မင်း အခုလို ဖြစ်ရ
တာ မမကြောင့် ဆိုတော့ မမမှာ တာဝန်ရှိပါတယ်။ ဒါနဲ့ မင်းမှာ မှတ်ပုံ
တင် ပါရဲ့ လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ပါလာပါတယ်။ ဆယ့်နှစ်နှစ်ပြည့် မှတ်ပုံတင်လေ”

“အေး... အေး... မမကို ပေးထား”

သူမ ကောင်လေးဆီက မှတ်ပုံတင် တောင်းလိုက်၏။

ကောင်လေးက ခပ်သွက်သွက်ပင် ထုတ်ပေးတာမို့ ကောင်လေးရဲ့ မှတ်ပုံတင်ကဒ်လေးကို ကားမီးလုံးဖွင့်ကာ သေချာ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည် ။

ပုသိမ်မြို့ တဲ့ ။

လိပ်စာကတော့ ပုသိမ်မြို့ရဲ့ နယ်လေးတစ်ခု လိပ်စာပါပဲ။ ဒါဆို
ကောင်လေး ပြောနေတာ တွေက အမှန်တွေချည်းပဲပေါ့။ နယ်ကနေ ဆင်း
လာပြီး အလုပ်လာရှာတယ် ဆိုတာလေ။

“အနှိုင်းမဲ့”

မှတ်ပုံတင်ထဲက နာမည်လေးကို ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်မိ၏။

“ဟုတ်ကဲ့... မမ... ကျွန်တော့်နာမည် အနှိုင်းမဲ့ပါ”

“ထူးဆန်းတဲ့ နာမည်ပဲ”

“အမေပေးခဲ့တဲ့ နာမည်လေ။ ဘယ်သူနဲ့ မှ နှိုင်းယှဉ်လို့ မရတဲ့ သား
ဆိုပြီး ပေးခဲ့တာ”

“ဪ”

“အဖေက ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်တာ။ အဖေအာရုံထဲမှာ အမြဲတမ်း ပထမနေရာကို ကျွန်တော် ရခဲ့လောက်အောင် တကယ့် အနှိုင်းမဲ့ပါပဲ မမရယ်”

“မင်း ကံကောင်းတာပေါ့”

“ဗျာ”

“ဖခင်တစ်ယောက်ဆီက အခုလို အနွေးထွေးဆုံး မေတ္တာတရားကို တစ်ယောက်တည်း သီးသန့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရခဲ့လို့ လေ။ မင်း သိပ်ကံကောင်းတယ်”

ပြောသာ ပြောလိုက်ရတာ အသံလေးက တိုးလျှော့သွားလို့ ။

အဖေ...။

နွေကိမှာ နံအတွက်တော့ အဖေရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေမှာ မျှဝေ ခံစားရမှုတွေက သိပ်ပြီး များ ပြားနေခဲ့တာ မဟုတ်လား။ အနှိုင်းမဲ့လို ဖခင်မျိုးကို မရရှိခဲ့တာ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲစရာပါပဲ။

သို့ပေမဲ့...

ဖေဖေကြောင့် ဂွေကိမှာ နံတို့ မိသားစု စည်းစိမ်အပြည့်နှင့် နေထိုင်ခဲ့ရသည် ။ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးကြီး ဦးသက်ဝေထွန်း၏ သမီးအဖြစ် ဂုဏ်တက်ခဲ့သည် ။ အလိုရှိရာ တောင့်တရာ အားလုံး ဖြစ်ခွင့်ရခဲ့တဲ့ ဘဝ

ကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။ ။ ဒီကျေးဇူးတရားတွေက ဘဝတစ်သက်လုံးအတွက် ထင်ရှား ခဲ့တဲ့ အမှတ်တရတွေပါပဲ။

နေမကောင်းဖြစ်နေတဲ့ အမေ့ရှေ့ကို ရောက်ရောက်လာတိုင်း ကြင်နာယုယမှုတွေနဲ့ ရှိနေခဲ့တဲ့ ဖေဖေ့ကို နွေဂိမှာ န် ကျေးဇူးတင်မိလို့ မဆုံးချေ။

သို့သော် ကံတရားက ရက်စက်လွန်းသည်။ ။

ဟန်ဆောင်ခြင်းတွေက ရေရှည် မခိုင်ခံ့နိုင်သလို မေမေ သေဆုံးပြီးနောက် တစ်လကျော်ကျော် လောက်တွင် ဖေဖေ့ရဲ့ သရုပ်ဆောင်မှုက အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ ။

နောက်ဇနီး ရှိနေသည် တဲ့ လေ။

ကလေးကပင် ကိုးတန်းကျောင်းသူကြီး ဖြစ်နေပြီတဲ့။ ။

ယုံတောင် မယုံနိုင်။

မေမေ့နောက်ကွယ်မှာ အခုလို အရိပ်ဆိုးကြီးမျိုး အဆင်သင့် စောင့်စားနေပြီးသား ဆိုတာ နွေဂိမှာ န် ကြားရလို့ သာ ယုံရတာပါ။

“မမ”

“... ..”

“မမ”

“ဟေ... ဪ... အေး”

“ကားမောင်းတော့လေ။ ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”

“အေး... ဟုတ်သားပဲ”

အနှိုင်းမဲ့ ဆိုတဲ့ ကောင်လေး သတိပေးလိုက်တော့မှ ပဲ နွေဂီမှာ နံတစ်ယောက် အတွေးကမ္ဘာထဲ မျောလွင့်နေရာမှ အသိလေး ပြန်ဝင်သွားရလေတော့သည်။ မှတ်ပုံတင်လေးကို သိမ်းလိုက်၏။

ကားလေးကို စက်နှိုးကာ နေရာကနေ ဝေါခနဲနေအောင်ပင် မောင်းထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ။

အာရုံထဲ၊ အတွေးလေးထဲမှာ တော့ နွေဂီမှာ နံအဖေဦးသက်ဝေထွန်းနဲ့ အနှိုင်းမဲ့ရဲ့ ဖခင်တို့ ရဲ့ ခြားနားသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာက ယှဉ်ပြိုင်လျက်။

ကားလေးက ရန်ကုန်မြေသို့ ရောက်အောင် မြန်ဆန်သော အရှိန်နှင့် ချင်းနင်းနေဆဲပင် ဖြစ်တော့သည်။ ။

*